

af fiender, huru erfar han dygdens lycksalighet? Jo, torde du svara mig, han njuter sinneslugn, medvetande om sin dygd, om sin oskuld och visshet om det högsta väsendets bifall. Men kan du väl allvarligen tro, att, under sådana omständigheter och utan vissheten om ett bättre lif, dessa känslor skulle kunna göra dem lycklige? Ja, om icke ett lif efter detta gifves, då kunna de ju vara lika nöjde, antingen de ega det högsta väsendets misslag eller bifall; de skulle i sådant fall handla rätt emot sig sjelfve, om de med ett knifstygn ändade sina dagar, ty Skaparen skulle ej kunna låta dem umgälla följderna af denna förbrytelse emot hans öfvervalde. — Min vän! Är det onekligt, att historien framvisar många dylika exempel, så är det ock otvifvelaktigt, att den dygdige ej alltid är lycklig; ty under de anförda omständigheterna kan han ej vara det; och lika så visst är det, att den lastfulle ej alltid är olycklig. Finnes icke ett lif efter detta, der onda gerningar skola vidkännas onda följder, så är han lycklig nog, när han tror sig vara det, och när alla hans önsknings mättas, när alla hans begär tillfredsställas, då tror han sig lycklig. Det är väl sannt, att om han erfar lasternas naturliga verkningar, egen förebråelse, samvetsoro, fruktan för följderna här i tiden af sina gerningar, så är han högst olycklig midt under sin yra glädje; men huru många förstå icke den konsten att tysta samvetsaggen genom nya utsväfningar? Och om någon fruktan för följderna af deras onda gerningar hos dem skulle uppkomma, så är ingenting lättare,